

Nguyễn Ngọc Tư

Người mẹ vườn cau

Đề bài làm văn chỉ hai chữ "Người mẹ". Cô Hương bảo "Bình luận, chứng minh, hay miêu tả cách nào cũng được" Tôi cắn bút, nghĩ mãi bắt đầu như thế nào nhỉ?

Ba tôi có rất nhiều mẹ, tôi cũng có lắm bà Nội ở nhà cùng chú út. Nội ở Phố Đông, Nội ở vườn cau, Nội nào cũng già như nhau. Tôi nhớ khi còn nhỏ, ba dẫn về thăm Nội vườn cau. Hôm đó, mưa nhiều, con đường từ dưới bến lên nhà, đất bùn lẹp nhẹp, tôi ngã oàng oạch. Nhà Nội nhỏ xíu, mái lá đột tong tong. Đón ba, Nội gầy gò, cười phô cả lợi.

- Má tưởng con không về được, mưa gió tối trời vậy khéo cảm.

Bà vuốt đầu tôi.

- Tiên tổ mày, sao mà giống cha quá vậy?

Hôm ấy bà giỗ chú Sơn. Trên cái bàn thờ con con thấp lè tè kia đến ba chiếc lư đồng, cái nào cũng nghi ngút khói. Bữa giỗ chỉ vài ba bát canh chua cá rô đồng, mắm kho, bông súng. Chưa bao giờ tôi được ăn lại nghe ngon như thế. Ba gấp thức ăn cho bà, bà gấp thức ăn cho tôi, hôn hậu bảo.

- Ăn cho mau lớn, con.

Tạnh mưa, mọi người lục đục đến, họ kéo gàu xối ào ào ngoài hiên nước. Ai cũng gọi nôi bằng Má, "Má Tư". "Má Tư" ơi ới. Tôi hỏi:

- Ba ơi, sao nôi đông con quá vậy?

Ba cười bảo:

- Tối, ba kể con nghe.

Một chú quần vo tới gối, tay cầm lông vũ vai ba cười ha hả.

- Toa biết chú mày về nên đem thịt rắn qua đây, tui mình lai rai.